

λήθριον τοῦτο πάθος, τὸ ὅποιον καταδιβρώσκει, τὸ ὅποιον ἐξασθενεῖ τὰς αἰσθήσεις, τὸ ὅποιον ἅπανταχοῦ ἐπιφέρει κακόν; ἔθεσες τὰ χεῖλη σου ἐπὶ τοῦ ποτηρίου τούτου τῆς πικρίας;

Ὡς σὺ, ὅταν ἡ πρώτη λάμψις τοῦ ἔρωτος ἐθέρμανε τὰς αἰσθήσεις μου, ἐμειδίασα πρὸς τὸν μέλλον καὶ ἀπεκοιμήθην ἐν τῇ εὐτυχίᾳ μου· ἀλλ' ἦτο παιδικὸν ὄνειρον, διότι δὲν ὑπάρχει ἔρως εὐτυχὴς ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἰδὲ μᾶλλον πῶς ἀπεκρούσθη ὑπὸ πάντων τῶν συμβάντων, πῶς ἀνετράπη ὑπὸ πασῶν τῶν τρικυμιῶν! πῶς φαίνεται πληγεὶς ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης αἰωνίου ἀναθέματος!

Ἰδὲ πῶς τὰ πάντα συνώμοσαν, ἵνα τὴν λάμψιν αὐτοῦ δηλητηριάσωσιν, ἵνα τὰς ἡδύτητας εἰς πικρίας μεταβάλωσιν!

Ἐπαρουσιάσες ποτε εἰς τὸν νοῦν σου τὴν ἐρωμένην σου, κειμένην ἐπὶ τοῦ κραββάτου τοῦ θανάτου, παλαίουσαν πρὸς τὴν παρακολουθοῦσαν αὐτὴν λύπην, πρὸς τὸν καταθλίβοντα αὐτὴν θάνατον, ἀγωνιζομένην ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ὑπεκφεύγουσαν αὐτῇ ὑπαρξιν, ὑψούσαν πρὸς σέ χεῖρα, ἥτις δὲν σὲ εὐρίσκει, στρέφουσιν πρὸς σέ βλέμμα, τὸ ὅποιον δὲν δύναται πλέον νὰ σέ ἴδῃ, καὶ ἐκπνέουσιν πνοήν, ἣν οὐδέποτε πλέον θέλει παρακολουθήσει στεναγμός;

Ἀρκεῖ! Λοβελὺ, ἀνέκραξα, μὲ κατασπαράττεις.

— Ὡ! Ἐὰν ἐγνώριζες τὴν μανίαν τῆς ζηλοτυπίας, ἐὰν ἐστέναζες δι' ἔρωτα ἀπατηλὸν καὶ ἡδύνασο νὰ συγκρίνης πρὸς τὰς ἀλγηδόνας ταύτας τὴν ἀσθενὴ θλίψιν τῶν δακρύων δι' ἐρωμένην, ἥτις δὲν ὑπάρχει πλέον...

Ἀκουσὸν καλῶς! Τὸ νὰ ἦναι τις κεχωρισμένος τοῦ ἡμίσεος τῆς ψυχῆς του διὰ τῆς βδελυροτέρας ἀπιστίας· νὰ ἐρωτᾷ καρδίαν οὐδὲν τῶν ὅσα ἡσθάνθη ἀναμιμνησκομένη· νὰ ἐγκλείῃ τὰ δάκρυά του εἰς τὸ στῆθος του, ἐνῶ ἡ ἀπιστος φρίσσει ἀπὸ ἡδυσπᾶθειαν ὑπὸ τὰ χεῖλη νέου ἔραστοῦ· νὰ μαραινηται ἐγκαταλελειμμένος, ὅταν αὕτη ὑπάρχῃ δι' ἄλλον· νὰ ἦναι μεμονωμένος, ὅταν αὕτη ζῇ μετ' ἄλλου! ἰδοὺ τὸ ἐπίμετρον τῆς ἀτυχίας!.. Καὶ, σκεπτόμενος στιγμὴν! τίς γνωρίζει ἐὰν ἤδη δὲν ἀπέκτησεν αὕτη ἀντίζηλόν σου;... Τίς ἠξεύρει, ἐὰν δὲν στέφῃ αὐτὸν διὰ τῶν ἀνθέων, ἅτινα συνέλεξας χθὲς δι' αὐτὴν καὶ ἐὰν δὲν σπαίρῃ ὑπὸ ἔρωτος εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ;...

Λοβελὺ, εἶπον ἀπῶθ' αὐτὸν, ἄφυσόν με! μ' ἐπλήγωσας...

Δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον! εἶπεν ὁ Λοβελὺ...

— Ὅχι, δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον.... — καὶ κατηράσθην ἐμυτὸν διὰ τὸν φανακισμὸν τοῦτον· ἀλλ' ὁ Λοβελὺ ἦτο ἤδη μακράν.

Ἡ ἀδικία αὕτη ἐπιβαρύνει σκληρῶς τὴν καρδίαν μου! ἔπασχε καὶ τὸν προσέβαλον... Τὸ λογικόν του ἔπαθε, καὶ παρῶντα τὴν ἀσθενειάν του· ἀπὸ δύο ἡδὴ ἡμερῶν περιεπλάνητο εἰς τὸ ὅρος... Ἐλθισμόνησε τὸ ἄσυλόν του, καὶ δὲν τῷ ἔτεινα φιλικὴν χεῖρα... Ἐπέχαιρον εἰς τὰς θλίψεις του, καὶ σκληρῶς τὸν ἀπώθησα... Πόσον φρικῶδες τὸ νὰ ἦναι τις ἐνοχος πρὸς ἐκείνους, οὓς ἀγαπᾷ, καὶ πόσον ἡ ἀνάμνησις αὕτη καταθλίβει!

Μ' ἐσυγχώρησεν ἑκτοτε, ἀλλ' ἐγὼ οὐδέποτε θὰ συγχωρή-

σω ἑμαυτὸν. Λοβελὺ, τὸ δάκρυον τοῦτο εἶναι εἰσέτι δάκρυον μετανοίας!

Ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔλειπε κατὰ πάσαν ἐσπέραν τὸν προσεκάλουν, δὲν ἀπεκρίνετο· εἰσηρχόμενός μόνος εἰς τὴν καλύβην ἀποκρύπτων ἀπὸ τὴν μητέρα αὐτοῦ τὴν ταραχὴν μου.

* *

Ἦτο ἐν τούτοις ὡραία τις ἐσπέρα κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Σεπτεμβρίου· τρεῖς μῆνες παρήλθον ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν εἶδον τὸ πρῶτον τὴν Στέλλαν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ μικροῦ ἀγροῦ τῆς Βριγίττης. Ἐστάθην ὅπου τὴν εἶδον· ἐκαθέσθην ὅπου ἐκαθέσθη· ἀνεκάλουν τοὺς πρῶτους λόγους, οὓς μοι ἀπηλύθουν· τοὺς ἐπανελάθον στεντορεῖς τῇ φωνῇ· παρετήρησα τὴν κυνόσθατον, ἔστρεψα τοὺς ὀφθαλμούς, ἠγέρθην καὶ ἐπορεύθην πρὸς τὴν καλύβην. Ἦτο σκότος· ἐν τούτοις οὐδεὶς ὑπῆρχε, καὶ οὐδέποτε συνέπεσε νὰ εὕρω τὴν καλύβην ἔρημον, ἐὰν ἡ Βριγίττη καὶ ἡ Στέλλα δὲν ἦσαν εἰς τὸν ἀγρόν. Ἦμην βέβαιος ὅτι δὲν ἦσαν, ἀλλ' ἐπέστρεψα, καὶ καταθλίβην, ὡς ἐὰν προσεδόκων ὅτι δὲν θὰ τὴν ἴδω.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Αἱ γυναῖκες καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἡλικίαν τῶν φυλάττουσι τὴν μεγαλητέραν ἐχεμύθειαν, καὶ ὡς λέγει ὁ Φοντενέκλος, τοῦτο εἶναι τὸ μόνον μυστικόν τὸ ὅποιον διατηροῦσι μέχρι τοῦ τάφου. Πολλαὶ γυναῖκες, προσθέτει μοι ἐνεπιστεύθησαν τὰς σημαντικωτέρας τῶν ὑποθέσεις ἐξ ὧν ἐκρέματο ἡ ζωὴ, ἡ τιμὴ, καὶ τὰ συμφέροντά των, πολλαὶ δὲ μοι ἐνεπιστεύθησαν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἔρωτάς των, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησα οὐδεμίαν ἔχουσαν τὴν γενναϊότητα νὰ μοι εἴπῃ ἀκριβῶς τὴν ἡλικίαν τῆς χωρὶς νὰ ὑπεξαίρεσθαι χρόνους τινας.

ΜΑΥΡΟΓΟΡΔΑΤΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

Ἦτοι γενικὸς περιγραφικὸς κατάλογος τῶν ἐν ταῖς ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν βιβλιοθήκαις εὐρισκομένων Ἑλληνικῶν χειρογράφων καταρτιθεῖσα καὶ συνταχθεῖσα ὑπὸ Α. Παππαδοπούλου Κεραμείου.

Κατ' ἐντολὴν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ φιλολογικοῦ συλλόγου καὶ τῇ φιλομούσῳ πρόσφορᾷ τοῦ κυρίου Θ. Μαυρογορδάτου ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς τὸ πρῶτον τεῦχος καλλιτεχνικώτατα ἐκτετυπωμένον ἐν σχήματι 4ῳ μετὰ τεσσάρων χρωματολιθογραφικῶν πινάκων καὶ ἐκ σελίδων 66 ὅπερ ὡς γνωστὸν προώρισται νὰ φέρῃ εἰς φῶς πάντα τὰ ἐν ταῖς ἐν τῇ Ἀνατολῇ βιβλιοθήκαις ἀνέκδοτα ἐκεῖνα καὶ ἄγνωστα χειρόγραφα πλουτίσαντα ἐν πολλοῖς τὰς τοῦ πολυπαθοῦς ὡμῶν ἔθνους παραχρῆμα καταδηλωθεῖσας, λεηλατηθεῖσας καὶ ἤδη μόλις ἐκ τῆς τέφρας των ἀναγεννωμένας βιβλιοθήκας.

Τοιαῦται ἐθνωφελέσταται ἐκδόσεις τιμῶσι ἐπαξίως τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικῶν Σύλλογον, ὅστις ὡς πολικὸς ἀσπὴρ διαχέει τὰς τηλεφανεῖς καὶ εὐεργετικὰς αὐτοῦ ἀκτί-